שאלה

מעשה היה שאשה אחת מלחה ד' עופות לסעודת ברית מילה ומפני שהכלי שמלחו
בו קטן מהכיל מלחה בפעם הראשונה ד' עופות ואחר הדחתן מלחה עוד
ג' הנשארות. והדיחה את כל אותם ובשלה אחר כך הכל ביחד ואחד מהן
המבשלת שנתנה [illegible] [illegible] מפני [illegible] שלחה עוף אחד לאמה והנה אחר כך
קודם בשולו נמצא בקורקבן של עוף אחד מחט תחוב מעבר לעבר ומחוץ
לא נודע מאיזה עוף הוא הקורקבן ושאלה לאמה מה דינה של העופות
[illegible] האחרת [illegible] משפחתה. ואם הוא בא לשאול על העוף ששלחה לו.

תשובה.

הנה קודם שנדון על התערובת עלינו לברר [illegible] מצד הדין על העוף עצמו שנמצא
מחט תחוב בקורקבנו. דהרי המחט הזה נמצא אחר המליחה ואם כן מסתמא
נקלף כבר הקורקבן ואין לראות עוד אם היה נקב גם בכיס. והנה מתוך
השאלה משמע שראו שהמחט היה בתוך הקורקבן ואין התמה הוא אם
הוציאו המחט כדי שיקלפו את הכיס [illegible] את המחט עמו. ולכן בשאלה
הראשונה היה נראה לתלות את המחט לאחר השחיטה ולהכשיר את העוף בהדחקה
במציאת מחט בחוץ ע"ש. כהא דיש דרב הונא בהמה בחייה וכו' וכמו שאמרינן בירא דעלמא
חולין מ"ט. (ועיין בתשובת רדב"ז חלק [illegible] קל"א (נח)) [illegible] אחר שאין נראה
שאין לסמוך על זה שהרי הש"ך ביו"ד [illegible] סק"ג הביא [illegible] שקלא וטריא ארוכה
דבכל מקום שהאסור צריך [illegible] מן ההיתר אין לתלות אם אין ראיה לדבר שנעשה
אחר השחיטה אבל האסור צריך [illegible] ורחוק הוא לתלות [illegible] שלאחר שחיטה שאם
היה אחר כך מן הברית [illegible] תחב המחט [illegible] שהרי עור
הקורקבן עב הוא. אך [illegible] זאת הדין יש לחקור את הנקב מבחוץ [illegible] לאחר
שחיטה אם לא. גרסינן בחולין מ"ג. אמר ר' יוחנן ניקב הקורקבן וכו' תא שמע
דאמר רב נחמן ניקב זה ולא זה כשר וכן פסקו כל הפוסקים עיין בטוש"ע ס'
מ"ט [illegible] הוא שלא נקב [illegible] [illegible] נקב [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ס' קס"ה ועין מחט שנמצא בקורקבן ליתא בגמרא רק הפוסקים הביאו אותו
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] מחט שנמצא בבית הכוסות דבר [illegible] [illegible] ובביאורי
הגר"א ס' מ"ט סק"ב ועיין בתשובה [illegible] [illegible] חולין [illegible] ד"ה [illegible]
מן כתב הב"י בשולחן ס' מ"ט ס"ג וכן [illegible] מחט בבית הכוסות שנו [illegible] חולין נ'
ת"ר מחט שנמצאת בעובי בית הכוסות [illegible] אחר [illegible] נמצא עליו קורט דם
בידוע שלפני שחיטה לא נמצא עליו קורט דם בידוע שלאחר שחיטה וכו' [illegible]
שרבו הדעות כאן [illegible] קורט דם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] מתוך הפוסקים [illegible] [illegible] עוד הוכחות אחרות כגון
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] לדבר [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] אחר. ועוד כתב הטור בשם הר"ר
פרץ אם מלחו או הדיחו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
מלחה או הדחה. וכן פסק [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] אם כן [illegible] המחט תחוב
רק מצד אחד. [illegible] [illegible] [illegible] להכשיר העוף אם לא היה נמצא קו"ד

II

קודם המליחה שבידינו יכולים לתלות בלאחר שחיטה שהרי אפשר הוא שבהיות עדיין לא היה הושט מקודם נקב כלל ועל ידי השוחט עבר דרך הבית בכלי נעשה האמור שהיתה שקולים ואינו רחוק כל כך לתלות השוחט לגרי בלאחר שחיטה מ"מ כיון שהוחזק שהושט ספק טרפה. ולא זו בלבד. אלא אם אחרי עיון דק ניכר שיש עוד הוכחה אחרת שהשוחט נחתך שם מעבר לעבר מקודם השחיטה הרי הושט ודאי טרפה. ולפי זה מתחלקת תשובתנו לב' ראשים.

א) אם הושט ספק טרפה ב) אם הושט ודאי טרפה.

א) אם הושט ספק טרפה.

הנה ענין השאלה מסובך ביותר שהרי בראשונה עליה הנשאל ד' עופות ונתערבו א' ואין ידוע באיזו מהם נמצא הושט ואחר נתערבו הכל ביחד ואז נמלחו אחד לאחד ואחר כל זאת נודעה הטרפות ניקור ראשון ראשון מתחיל בחקירה א) בענין חתיכה הראויה להתכבד ב' ענין המליחה ג' עולות ידיעת האסור והשייך לה. והנה נא ונבחנו הקודמים כי אם נניחו כאן לצד הקולא אף שהסברתי לא אליבי דעת אלא מטעם של כאן בספר מרובה ~~[illegible]~~ ודורך מאוד שרוצה לכל מי שמודה בסברות הפוסקים והלכות שבתנאים כאלה הקולו הרבה אם עוד אלא של תשובתי אינה אלא להלכה בלבד.

א) ענין חתיכה הראויה להתכבד.

בחולין דף ק. פרק גה"נ אמר דתנן וכן חתיכה א' וכו' ומבטלו ברובא ואף שאני חתיכה שהיא ראויה להתכבד בה אורחים וכתב הרא"ש והביאו הטור וז"ל והנוצה חשוב רבו הדעות י"א שתרנגולת בנוצתה וכן חתיכה חיה כיון שאינן ראוין עתה לא חשיבי וכו' ולא נהירא דלא קאמר ראויה להתכבד אלא לשלול שהיא גדולה וראויה לכבד וכו' ואם לא דכבר שלם או חוה שלם אינו נקרא ראויה להת' שאין דרך ליתן לפני אורח כבש או אווז שלם וגם אלו דברי הבאה וכו' עכ"ל ואולם הב"י אמר גם כן דעת הרשב"א דחתיכה גדולה יותר מדאי לא חשובה ר"ל מאחר שאין דרכן של בני אדם ליתן כולה בה לפני ~~[illegible]~~ אורחים אינה חשובה שאסורה היא לחתוך ע"כ וגם הרמ"א בב"י בית[illegible] שכתב וז"ל שאין דין חתיכה אלא כשהיא ראויה עכשיו להתכבד בו כמות שהיא אבל כשהיא חיה לא. ולכן פסק הרב[illegible] תרנגולת בנוצתה וכו' וכן לא חשובה ר"ל מאחר בדיו [illegible] וכן כבש שלם או חתיכה גדולה יותר מדאי לא חשובה ר"ל וכו' ויש חולקין והרמ"א פסק כהני חולקים וכן פסקו האחרונים. ואמנם בנ"ד יש תרתי לטיבותא. הרא שעדיין לא נמלח הושט ושנית לא מאתמול [illegible] השאלה [illegible] בין תרנגולת או אווזות או כו' מוזרות או תרנגולת מכל מקום [illegible] אחר עיון [illegible] שהם [illegible] בלתי מבושלות היא שהרי אם היו המוגבות אינם שוים בין יכולים האחרונים להכיר לכל הבחות מאיזה מין הוא הקורקבן ובאיזה עופות זה כי אילו מין אחד תחלה ומתוך השאלה משמע שהיא אינה יודעת כלום והנה בארצות אלו אפילו תרנגולת חשובה גדולה יותר מדאי על אחת כמה וכמה אווז גדול ולכן נ"ל דיש לסמוך בנ"ד שיש ספק טרפה על המקילים וכן כתב הרב"ז בספרו

בדרך הבית בעלמא כיון שהכל היא מדרבנן יש להקל ומ״מ תוי אין לי הפסק אף הנזכ׳
מ״ק יו״ד ס״ע כמש״כ בענין זה

ב) ענין המליחה

גרסינן בחולין דף: הנהו חטמתא דאמליחו בי רב אלעא וכו׳ מה דעתך דאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח כבוש הרי הוא כמבושל ואמר שמואל לאשמעינן אלא שנתבשל בה אבל נמלח בה קולף ואוכל עד שיהא לאיד וכ״ת מאי כרותח דקאמר כרותח דמבושל הא מדקאמר כבוש הרי הוא כמבושל מכלל דרותח דצלי קאמר קשיא משלחות פרשה עולת אירה, שמע מינה״ וכן הגרא בב״י אינבין ועיין בד״ם)
ועוד גרסינן קיב. כי אמר שמואל מליח הרי הוא כרותח הני מילי היכא דאינו נאכל מחמת מלחו וכו׳ וכבר פסקו רוב הפוסקים שמלח דאינו נאכל מחמת מלחו היינו כעין שאין מולחין לקדירה והוא כרש״י שפי׳ כעין בשר שמולחין ודר׳ יעקב שפי׳ כעין עבוד לאורחא עיין בתוס׳ שם מה שהקשה ר״ת נגדם ועיין ג״כ באו״ז הל׳ בשר בחלב ס׳ תפ״ט.

ותו גרסינן קיב: רב אחי בר רחל מאלח ליה בשר שחוטה בהדי בשר טרפה אתא לקמיה דרבא אמר ליה הטמאים לאסור צירן ורוטבן וקיפה שלהן ולימא ליה משמואל וכו׳ אי משמואל הוה אמינא הני מילי דמן (פרש״י כלומר הני מילי גבי דם דמגון כבלי שאינו מנקב דרתי דבלע הדר בלע) אבל צירן ורוטבן לא קמשמע לן. ולכן פסק הרמב״ם בפ׳ ט״ו מהל׳ מא״א הל׳ לד „בשר נבלה מליח שנבלע ממנו בשר שחוט הרי זה נאסר מפני שתמצית הנבלה נבלעת בתוך בשר השחוטה והי מבשר לאסור כאן לא הל׳ הדר ולא מ׳ דרבנן״ ובפ׳ ט׳ הל׳ יח כתב „מליח שאינו נאכל מחמת מלחו הרי הוא כרותח אבל רבי׳ו הל׳ יב כתב וז״ל אין מולחין חלבין עם הבשר וכו׳ וכל הדברים האלו מכור למולחן ואם עשו לא נאסר הבשר וכו׳ ע״כ ומשמע דאפילו קליפה לא בעי וכבר הקשה הכ״מ על זה דדין באחרון אין הלכה בפרק ט״ו ותרץ בדרכים שונות ואולם במג״א תירוציו דחוקים קצת. ולי הקטן היה נראה כהאופנה דראשונה לתרץ שכאן בפ׳ ו מיירי שמלחו גם החלבים עם הבשר ביחד ובבר דאיירי דטרפי לפלוט ולא בלעי ואפילו חלב ובפ׳ ט״ו מיירי שהנבלה רק מליח ונבלע עם הטהור וכן משמע מתוך הענין והחבור. ואולם זה קשה קצת מפאת הסוגיא בקי״ג. דמיתיבי דג טהור וכו׳ שהרי כאן היא במשנה בירכו התירוצות ופסקו [ביאר] כרבא הטמאים במשנה דאמרי בר רחל שהיו מולחים ביחד ואפילו הכי נבלע הציר והרוטב בתוך בשר השחוטה קיים. אין התירוץ הראשון לא נחלש על ידי המשום הא לא אריא״ ובכלל הסוגיא דחוקה קצת ולכן היה נראה לי להגיד שהרמב״ם תפס הברייתא כפשוטה והיינו קי״ג. דג טהור שמלחו עם דג טמא מותר היה טהור מליח וטמא טפל ~~אסור~~ מותר
אבל טמא מליח וטהור טפל אסור
ופסק כברייתא ולא כרבא. ואמנם אין אני לומר דבר כזה וכבר האריכו עוד לתרץ באופן אחר מה שהרמב״ם מחלק בין מליח לקדירה והיינו בפ׳ ו ובין מליחה להדיא דהיינו בפ׳ ט״ו ואף קמו רש״ו ור׳ יעקב והרמב״ם בחדא שטה ואחר שחלבתי לולא הדרך זה נעקת ודקית ואולכתי בהגהות הגר״ד דיננער ז״ל על חולין שם שכ״ג בכך והרי בודאי אילן גדול לתלות בו.

וכן רק וכן רק יבוא איך שיהיה אין הרש״ו ור׳ יעקב יחידאי ולשתם סברו שאם מלחו בשר וטרפה ביחד לקדירה לא נחשב זה רותח והחמיר המאוחר לא כמסרה ינהג.
(אחרא בנוגע למה שכתב הגאון הנ״ל בענין בירור דברי רש״י שם שדעת רש״י דמליחה להודיח דם לקדרה נחשב תמיד רותח אין ליכולתי להסכים עמו במג״ב שהרי גם הראשונים

וביחוד ר"ת הבינו היטב את דברי רש"י ודייקו בהם ביותר ועוד שבאמת אף כי דרך
הטבע אין המליחה לקדרה חזקה כל כך להרתיח כל הדם אלא יפה כוחה רק להוציא
המעט שנמצא בקירי החתיכה ולא אף שבאמת היתה כך שמלחו אפשר מומחה ותו דמי
היה לו לשמואל לפרש גם כן הטעם „מליחה הרי היא כרתיחה" שכן לשון מליח משמע
דבר שנמלח ושמלח חדר לתוך כל החתיכה וכך גם כן מובנו של „דג מליח" שזה דג
שנמלח כולה בעודו בתוך המלח).

ואמנם לפי שאר הפוסקים יש כאן הוראי דין מליח הרי הוא כרותח והיינו כרותח
דכלי, וידוע הוא דכלי אוסר בקליפה ואם דבר שמן הוא כס'. ובענין המליחה
רבו הדעות, רוב הפוסקים ס"ל דצריך קליפה או נטילה את האסור כחוש וס' כנגד
כל החתיכה אם הוא אסור שמן, אבל הראבי"ה ומביאו המרדכי פ' גה"נ סובר דאין
דין ס' נוהג כלל במליחה אלא קליפה לבד וכתב ר' אפרים שכן נוהגים וכן כתב
הר"ן בפ' גה"נ בשם הרמב"ן וז"ל והרמב"ן ז"ל תירץ דבמליחה אפילו חלב שמן אינו
מפעפע ואע"ג דאמרינן מליח הרי הוא כרותח דכלי היינו לאפוקי מרותח דמבושל
אבל לאו מלתא גרע מכלי ע"כ וכן הרא"ה בבה"ב העיד כן בשם הרמב"ן (ועיין ש"ת ח"ס
חי"ד ס' ע"ג) ועוד אחרים פסקו כך. ואולם הרב"י ס' קה ס"ט פסק כהוראה דצריך ס'
אם האסור שמן והרמ"א פסק שדוקא תשיד ס' אבל לדעת שוב הביא את הטעם דהתירו
של הראבי"ה וסיעתו שלא הוצלתא על השולחן באמת וכתב שבהפסד מרובה יש
לסמוך על סברה זו את האסור כחוש. ולכן אין לתמוה על זה שהאחרונים שוב
הרבו לישא וליתן על פסקו של הראבי"ה אם יש לסמוך עליו ובשו"ת שבות יעקב חלק ב'
ס' קט העריכו כל כך עד שעשה אותו ספק בפלוגתא דרבוותא להחשיבו ולצרפו
במקום ספק ספקא ועיין במשב"ז ס' צח ס"ק י"ח ובשפ"ד ס' מט ס"ק ה' ועה"ש ס"ק ל"א.
ואעפ"י שהנו"ב כתב דלאו בר סמכא הוא הנ"ל בכל דבר לאחר צבות עליו עיין בחק
יו"ד סב וכו' לג גם כן השתמש בפסקו של הראבי"ה בתור סניף להיתר ועיין גם כן
בתשו' ח"ס הנ"ל. וכנ"ל לא משמע מתוך השאלה אם העופות שמנים או כחושים הם.
וגם לא נודע במ"כ באיזה אופן היו מונחים העופות בכלי. ונראה לי שהיו מונחים
זה אצל זה שאחרי את היו מונחים זה על גבי זה מדוע לא מלחה הכל ביחד וגם
כאפשר שהיה אחד מונח על שנים. ולכן כפי שיש לשער נראה שהעוף לא
נגע אלא בשנים אחרים או באחד אם היה מונח מבחוץ. ומדברי המחבר משמע
שהוא סובר דאם ידוע שבאחת ודאי לא נגעה הרי זו האחת מותרת (ועיין בנו"ב
ס' ל"ג) ולכן אם העוף נגע רק באחד הרי שנים אסורים ואינם שוב מתבטלים
בתוך השאר בתערובת האחרונה דמין במינו חד בתרי בטל בדרבנן וכו' ואחרי
ההדחה אינם חשובים עוד רותחות עיין בט"ז ס"ה.

ואם נגע בשנים או אפילו בשלשה מדאורייתא היה בטל משום מין במינו ולפי שטת
הרמב"ם והרא"ש והר' יעקב גם כן עכשיו אפילו מדרבנן שהרי אינם נחשבים רותחים
ולפי דעת הראבי"ה ודעימיה רק קליפה ש ולכן נראה לי כנ"ל שהעוף בטל וצריך
למכור אחד לנכרי משום חשש אסור בגופו והשאר צריכים רק קליפה אם אפשר
אבל, ישאל הקורא, מאי לך זה בשלמא אם שוב לא היו מתערבים ניחא.

V II

אבל קשה מה נעשה בחתיכות האחרות ואמר [illegible] לכל הפחות לדעת הרמב"ם שצריך קליפה ואינו מועיל לומר על פי הרשב"א ז"ל אלא אם מתבטל בעולם בתוך הרוב ואולם דין יבש ביבש הוא. ובפרט כשנודעת ידיעת הספק היו רק ספק ואין כאן רוב כנגד בג'! ומי לבטל על טעמא דא נחקור עליו [illegible].

ג) שלא ידעת האסור ובשוגג לב

הראשונים שנחלקו אם בטול קודם ידיעה לאחר ידיעה בעינן כשר במינו אם אחר זה לא נתוסף אסור הוא הרא"ש בפ' ג"ה והביאו הטור יו"ד ק"ט אבל [illegible] אלא במלוה בתשובות הרשב"א ס' [illegible] כתור [illegible] מהר"ם [illegible] ונראה שאמינו שאמרו הרא"ש. ומה שכתב הש"ך שם ס"ק [illegible] שלא לדעת [illegible] בירושלמי היה אין התערב. ואולם הגוי' בס' [illegible] כבר [illegible] וכתב [illegible] דברי הרא"ש [illegible] שנוהגי רק מדרבנן שלכן בם דברי הרא"ש. ומדרבנן [illegible] באינו [illegible] שנתבטל [illegible] קודם שנודע תערובתו שלא נקרא [illegible] עליו שם היתר לגבריו [illegible] ע"כ. ומהו [illegible] שמה שכתב הרא"ש מדרבנן [illegible] שאמר לגבריו [illegible] אין מאמר קלה מבטלק דבריו [illegible] הידיעה היא מדרבנן. אלא לפי דין תורה מה הבדל יש כאין דאינו [illegible] ברוב בין נודע ללא נודע. ואחר נראה לי מקור [illegible] שהיא מדרבנן אין הרא"ש שהביא הרא"ש אין המקור [illegible] בתרומות דתנן סאה [illegible] תרומה שנפלה למאה ולא הספיק להגביה עד שנפלה אחרת הרי זו אסורה ורבי שמעון מתיר [illegible] ר"ש [illegible] בירושלמי שידיעתו מקדשתה הא לא ידע [illegible] [illegible] ואם נפלה [illegible] [illegible] הכל אסור. אף אין התורה אין כאינו כרוב [illegible] ואם כן אין התורה אפילו אחד נפילה [illegible] הכל [illegible] ואף נאמר שאין התורה ידיעה גורמת הרי תרי דסתרי. ועו דבירושלמי תרומות פ"ה הל' ג. אמר ר' יוסי אפילו בבריא דבר שהוא בטל דבר תורה מעורר את מינו לאסור [illegible] שאין [illegible] אינו הוא מדרבנן. [illegible] כל הדעות [illegible] דין זה [illegible] נודע האסור [illegible] ואם כן לגבי דברי ר' יוסי אפילו לא נודע האסור הוא בטל [illegible]. [illegible] זאת נראה לי שבכה"ג אין האי ידיעה גורמת לאסור שהרי עד כאן לא דברו על התערובת הגניה אלא [illegible] [illegible] [illegible] שלא [illegible] שוב הטעם בכל. (ומי [illegible] [illegible] דתרומות דלא נתוסף אסור ואין [illegible] מינו) אבל [illegible] התערובת הגניה [illegible] [illegible] [illegible] התערובת הראשונה [illegible] והאחרונה [illegible] [illegible] כן [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] שבכה"ג [illegible] [illegible] [illegible] את הכל [illegible] [illegible] אחד [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] קדרות ואף הכל מותר.

ב מה הטוף ודאי טרפה.

[illegible] בכל מה שכתבתי לעיל אין לנו [illegible] הטרפות בכל זאת אינני [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] טרפה [illegible] [illegible] [illegible] לגיתו. [illegible] מה הטוף ודאי טרפה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] האחרונים [illegible] רק בספק טרפה מה הטוף [illegible] [illegible] ואין לי [illegible] [illegible] [illegible]

אסרו. ואמנם מעתה יש לנו לדון על העוף שנשלח לאנגליה. ידוע הוא לוודאי כללא דכ"ל
דרבנן כל דפריש מרובה פריש וגם ידוע דכל זה להשוק אם לוקח מן הקבוע. וכתב הטור
בס' ק"י וז"ל ספק מי שלקח מן המקולין אפילו חד"ל ואח"כ נמצאת טרפה במקולין ולא נודע
בחתיכות הטרופות בין שאר החתיכות והוא אינו יודע מאיזה מהם לקח כל מה שלקחו
מהמקולין קודם שנמצאת הטרפה מותר שלא נפל בהם הספק בקבוע אלא לאחר שפירש
אבל אסור ליקח עוד מכאן ואילך דה"ל בחדר שאין לה ביטול אבל שאר החתיכות
מותרות וכתבו להחמיר וכו' ע"ש וכבר תמה הב"י על הטור דמה שהרי דבריו אלו
לקוחים הם מן ת"ה הארוך בית רביעי סוף שער שני ושם ספק זה של ת"ה מיוסד על
השאלתות וכ"כ הר"ן אבל לפי הר"י בפרק גיד הנשה ד"ה גזרה שמא יקח מן הקבוע שמחלק
בין קבוע דאורייתא היכא דהאיסור והיתר ניכרים בפני עצמם ובין קבוע דרבנן היכא דאין
ניכרים ואמר בקבוע דרבנן לא אסרו אפילו אם פירש גזרה שמא יקח של האיסור ואפילו
קודם שנודע האיסור לפי הר"י אם פירש אחד מן הקבוע דרבנן. ונמצא כאן פסק הטור
כדברי הרשב"א וגם על פסק כדעת הר"י שסותרים זה את זה. ותירץ הב"י שהטור בוודאי
לא ראה את ת"ה הארוך אלא הקצר והר"י בעצמו חולק על שלחנו בס"ה את פסקו של
הרשב"א שהוא כמ"ד הרא"ש ודברי להלכה. והגר"א בביאורו על השו"ע שם כתב וז"ל אבל
האחרונים פרשו כדברי ר"י, ואולם כל זה בעקר הענין להלכה הדין היינו שפירש לאחר
מכאן עיין בס"ק י' אבל בענין למה שלקחו קודם שנודע האיסור יש לומר שאפילו הרי
מודה. וכן הביא הטור בשם הרא"ש וז"ל דכל מה שלקחו קודם הספק הכל מותר ולאחר
שנודע הספק הכל אסור ע"כ ופירש הב"י שהרא"ש בא לחלק על הרשב"א וע"ש וש"ך דוקא
לאחר שנודע אבל קודם שנודע מותר. וכן כתב הר"ן בפ' ג"ה גבי הא דאמר רב בשר שנתעלם
וז"ל וכתבו התוספ' דלא מקרי קבוע אלא כשהיה האיסור נודע קודם שלקח אבל אם לא
נודע האיסור כשזה לקח אעפ"י שלאחר שלקח נתגלה האיסור ונעשה קבוע לא אמרינן
ביה דליהוי קבוע למפרע ונ"מ לאי שלקח בשר מן המקולין ואחר כך נודע וכו' דשרי
דדין קבוע חדוש שהוא כמחצה על מחצה ואין לך בו אלא מחדושו ואילך כלומר
משעה שנעשה קבוע אבל למפרע לא ע"כ וכן כתב הגר"א בביאורו המופלא שם ס"ק
י"ד וז"ל ר"ל דכל מה שפירש קודם שנולד הספק לד"ה מותר בכל ענין ע"כ. ונראה דהגה"
בה"ה שם ועיין בש"ך סק"ד חולק על זה ובספרתו סברה הגונית היא ואכ"מ עיין
במשמרת הבית מה שהשיב עליו שהוא יודה לו במה שכתב אבל לא דבר על זה ומ"מ
הדבר קשה ביותר והחלוקים דקים מאד לאמור ועל הדר בוריא בדברי הרשב"א והרא"ה
עיין בש"ך שם ובפר"ח ס"ק ט' ובפרי דבר"א בשפ"ד ס"ק י' סק י"ג ועיין גם כן מה
שכתב הפר"ח לענין דינא). ולכן בנ"ד יש להתיר אותו העוף דהא שבכאן קביעות
דרבנן שהרי לא היה ניכר העוף הנטרף והעוף הזה נשלח קודם ידיעת האסור
ולפי מה שבארנו לעיל לכל הדיעות רק שלשה עופות היו אסורים וכן עוף זה
מן הרוב נשלח ורובא דהיתרא הוה כנלפענ"ד

ב"ה כסלו תרצ"א לפ"ק

[illegible] נפתלי [illegible]